

Mariano Andrés i Isidre Tolosa (dreta) exposen a Can Mario fins al 22 d'abril de l'any que ve ■ JOAN SABATER

Can Mario dedica una retrospectiva a l'escultor Mariano Andrés Vilella i la confronta amb l'obra d'Isidre Tolosa, deixeble seu

De pedra i marbre

Redacció
 PALAFRUGELL

Pertanyen a dues generacions separades per més de 25 anys d'experiència, però comparteixen la mateixa fascinació per la pedra, per la rugositat imprevisible de les arestes i les vetes, i han acabat sent, a més de mestre i alumne, bons amics mentre aprenen junts a treure partit a un material que han de guanyar-se a força de múscul. A partir d'avui, i fins al 22 d'abril del 2012, comparteixen també sala d'exposicions a l'espai d'escultura de la Fundació

Vila Casas, a Can Mario de Palafrugell, on Mariano Andrés i Vilella (Saragossa, 1930) presenta la retrospectiva de la seva obra més important organitzada fins ara, i Isidre Tolosa (Badalona, 1956) reproduceix l'ambient del seu taller en una escenificació del procés de creació d'unes peces que, partint de les instruccions del mestre, prenen una volada independent i lliure. Glòria Bosch, directora artística de la Fundació Vila Casas, va remarcar ahir justament, en la presentació de les dues exposicions, l'interès de veure re-

units dos artistes de generacions allunyades treballant amb una mateixa base tècnica i amb resultats tan diferents.

Mariano Andrés, format en la talla en marbre des dels 13 anys, busca en les seves peces l'equilibri entre la fragilitat i la consistència per mitjà de formes orgàniques que es retorcen sobre si mateixes, que es pleguen al voltant d'un nucli esfèric que semblen incubar i protegir en una al·lusió al cicle vital. La trentena d'escultures que ha portat a Can Mario demostren el seu ofici, polit i al mateix temps atre-

vit, amb tota mena de pedres, des del clàssic marbre de Carrara al basalt de Castellfollit de la Roca, el material més dur a què s'ha enfrontat mai, confessa. Isidre Tolosa, en

Comparteixen la fascinació per la pedra, per la rugositat imprevisible de les arestes i les vetes

canvi, busca la proximitat amb el visitant recreant el seu propi taller (el cavallet, el llit, la taula de treball) per implicar-lo en unes peces que conjuguen la solidesa del marbre amb la possibilitat de fer-lo tou i degotant a la sèrie *Pedres líquides i llegibles*, un conjunt d'escultures que prenen qualitats deliquescents o se solidifiquen per donar forma a llibres de pedra. La fundació va presentar també ahir l'exposició *Xipre. La frontera*, que Joan Carles Roca Sans presenta al Palau Solterra de Torroella de Montgrí fins al maig. ■